

Zanimljiva šetnja

Jednog lepog, sunčanog jutra, iz dosade, rešila sam da jašem konja.

Krenuli smo prema planini. Prolazili smo razna mesta kao što su: livade, pašnjaci i šume. Najzanimljivije mi je bilo kada smo prolazili kroz jednu lepu šumu. Čula sam ptičice kako cvrkuću, detlića kako kucka u drvo i raznorazne druge životinje. Bilo mi je zanimljivo što su se sve životinje dobro slagale. Takođe smo čuli i reku kako je tiho žuborila kroz šumu. Videla sam veverice kako skupljaju hranu, bile su slatke. Kako sam prolazila, sve sam se više uzbuđivala i oduševljavala. Našla sam neku livadu. Pročitala sam na tabli da se zove “Tepih livada”. Kako je konj galopirao, tako se osetilo treskanje iz zemlje. Bilo je uzbudljivo. Malo sam se i umorila od jahanja pa sam prilegla. Uveče sam videla razne oblike zvezda. Ujutru smo nastavili put i posle nekog vremena smo napokon stigli.

Ovu šetnju nikada neću zaboraviti jer je bilo baš zanimljivo.

Tijana Stamenković 5/3

Kad bi jastuci progovorili

U maloj sobi na roze jastuku leži jedno čupavo mekano stvorenje koje ponekad donosi nemir u casrtvo mojih snova. Ponekad ustane, zalaje, pocepa neku čarapu ili papuču i vrati se na svoj presto. Taj mali pas je predani čuvar mojih snova koji se kriju u jastucima. Baka mi je rekla kada nešto ne mogu da naučim da stavim knjigu ispod jastuka da bih “naučila” preko noći. Tako da moji jastuci imaju svakojako znanje. Najveći, perjani zna sve o Prvom srpskom ustanku, Južnoj Americi, kristalnim rešetkama i kinetičkoj energiji. Samo što je preveliki da stane u školsku torbu i da mi šapuće na času. Srednji jastuk čuva sve moje nade i tajne o pobedama na odbojkaškim takmičenjima, putovanjima, egzotičnim zemljama i svakakvim krpicama, haljinicama i cipelicama. Najmanji i najmekši čuva ljubavne snove, nade i poneki plavi čuperak.

Koliko su suza, jecaja i tajni sačuvali, onekad imam osećaj da su mi najbolji prijatelji, zbog toga što su sačuvali svaku moju tajnu i sigurna sam u to da će ih uvek čuvati.

Milica Popović 7/3

Potera za pejzažima

Proleće, doba u godini kada se sve budi, kada se novo sunce rađa i kad nastaje zelenilo koje je čekalo da prođe zima. Bilo je jutro, negde oko devet sati, izašla sam iz tetkine kuće i otišla do obližnje livade. Još od ranog jutra Sunce je peklo, pune grane šljiva i lišća. Sela sam na zastareli panj isečenog oraha i posmatrala divan prizor. Vazduh je bio toliko svež, kao da sam gledala u oblak pun šljokica. Trava je bila ispunjena kapljicama rose prepuna maslačaka koji su se grlili sa belim radama. Tišinu su gušile pesme ptica koje su šćućureno ležale u svojim gnezdima. Pčele su zujale i skakutale sa cveta na cvet sakupljajući zalihe koje su ima potrebne za njihovu poslasticu. Duboko sam udahnula svežinu vazduha koja me je okrepila, kao da sam se ponovo rodila. Na kraju livade presijavala se reka Lim koja je tekla kao da jure vozovi jedan za drugim. Na svaki korak bi po nekoliko skakavaca iskočilo iz do tad slabo pokošene trave. Sedela sam na panju i osetila kako me vetrić miluje i mrsi moju ravnu kosu. Golubovi su kao avioni leteli nebom i upoznali se sa oblacima. Grane su se njihale u svim pravcima. Proleteo bi pored mene po neki šareni leptir želeći da sedne na maslačak da se odmori. Osetila sam hladnoću kada je odjednom vetar zaurao i pokrenuo sve što je do tad mirno sedelo na svom

Napisao Redakcija
petak, 05 jun 2015 21:24

mestu. Počeo je da duva prejako, pomislila sam da želi da me baci sa onog orahovog panja na kom sam sedela i počela je blaga kišica, nakon nekoliko trenutaka sam se vratila na panj koji je bio malo povišen jer sam bila ispod drveta želeći da se odbranim od kiše koja je bila za mene kao sablja. Sve je postalo ponovo mirno, zavladała je tišina i sunce je počelo da kupa plodove svojim zrnima.

Sve je to predugo trajalo, vratila sam se kući kod tetke skoro pa tačno na vreme za ručak. Nikad neću zaboraviti zagrljaje belih rada i maslačaka, besprekorno zelenilo i toplotu koju mi je sunce pružilo.

Marijeta Latković 7/3

Stara porodična kuća

Nekadašnje porodične kuće su bile mesta okupljanja porodice, posle napornog rada.

Porodica se uglavnom okupljala u kuhinji oko kuhinjskog stola. Stolovi za obedovanje su bili veliki i masivni jer su porodice bile mnogočlane i moralo se naći mesta za trpezom za sve članove porodice. Kuhinje su bile topla mesta, koja su mirisala na ukusna jela, koja su se tu pripremala, na šporetu na loženje. Dnevna soba je bila velika i u njoj se nalazila zidana peć, koja se ložila iz kuhinje i služila da se u njoj peče hleb, kolači i ukusna pečenja. Oko nje bi se okupila deca, kada bi se vratila iz igre da odgreju promrzle prste na rukama i nogama. Televizora nije bilo, ali zabave nikad nije nedostajalo. Deca su se igrala igre koje su sama smišljala.

Spavaće sobe su bile namanje korišćene prostorije u kući. U njih se ulazilo samo da bi se prespavalo. U ovim sobama se se nalazili veliki kreveti sa tolpm dunjama. Pored toga tu su ormani puni lepo složene posteljine i malobrojne odeće. U sanducima je stajala posteljina koja se nije koristila i devojačka sprema. Kupatila nije bilo, što nije značilo da ljudi tada nisu održavali higijenu. Kupanje je bilo obavezno i obavljalo se u kuhinji u koritu. Ujutru su se ukućani budili umivanjem hladnom dunavskom vodom.

Bez obzira što mi danas ne možemo da zamislimo život u, za nas, primitivnim kućama, te kuće su bile udobne, prisne i prijatne za život.

Milan Milutinović 7/1

Papirić

Ljudi ne znaju šta rade,

Našu lepu planetu gade.

Nemojte je gaditi

Nemojte je ružiti,

Biće planeta ružna

A možda i tužna.

Ni papirić ni salveta,

Ne sme da po travi šeta.

Svima nam je želja ista

Da planeta bude čista,

Da zablista.

Napisao Redakcija
petak, 05 jun 2015 21:24

LJudi šta radite?
Našu lepu planetu gadite.
Ona treba da bude čista
Iz srca da zablista.

Ni papirić ni salveta,
Ne sme da po travi šeta.
Svima nam je želja ista
da planeta bude čista,
da zablista.

Marko Stana 4/4